

Det andet Forslag, jeg skal tillade mig at fremsætte, er „Forslag til Lov om Ordningen af Hærens Intendanturkorps“. Det vil maasse erindres, at da Hærloven af 1867 blev revideret i 1880, og vi altsaa fik en virkelig Revision gennemført ved det saakaldte Tillæg til Loven af 6te Juli 1867, opsatte man at tage Bestemmelse med Hensyn til Forpleiningskorpsen, som det nu kaldes, den Institution, som nu skulde benævnes Intendanturkorpsen. Uagtet Vedtagelsen af den nye Hærordning medførte forøget Trang til Intendanturembedsmænd — der blev ligefrem oprettet nye Afdelinger, som nødvendiggjorde, at man fik Brug for flere Intendanturembedsmænd —, saa blev dog Forandringen ikke iværksat. Man opsatte det navnlig af den Grund, at Forpleiningskorpsen var ordnet ved særlig Lov af 1868, og man forbeholdt sig senere at tage Bestemmelse angaaende dette Punkt. I Overensstemmelse hermed har man, saavidt jeg erindrer, to Gange i dette Thing fremsat Forslag til Lov om Ordningen af Hærens Intendanturkorps, hvorved man har forsøgt at afhjælpe den Trang til Embedsmænd, som fandt Sted allerede i 1880, og det er en Gjentagelse af disse Forslag, som herved bliver fremsat. Det Forslag til Lov, som jeg har den Ære at fremsætte, indeholder i alt Væsentligt det Samme som de to tidligere fremsatte Lovforslag, der er kun en enkelt Hovedforandring deri, som jeg strax skal nævne. Det er den, at i de to tidligere Forslag, ligesom ogsaa i det Forslag, der Iedsagede Hærrevisionsforslaget i 1879-80, havde man tænkt sig, at Intendanturembedsmændene skulde være Officerer, Korpsen skulde, hvad man kaldte, militariseres, saa at man i Stedet for Reserverintendant, Intendant, Overintendant og Stabsintendant skulde have Sekondlieutenant, Premierlieutenant, Kapitain og Oberstlieutenant. Man troede derved at kunne bevirke, at man lettere fik en passende god Tilgang til Korpsen, ligesom man ogsaa derved vilde gjøre det lettere for en Mand, der var bleven Officer i Intendanturkorpsen, at træde tilbage til Vaabenet, hvis han ikke skulde egne sig til Intendanturtenestene, og det er ganske vist, at der er Meget, som taler for, at det er en gavnlig Forandring; den er ogsaa benyttet i adskillige andre europæiske Hære. Jeg tvivler ikke paa, at en saadan Forandring er det Ideal, man en Gang vil komme til, men for Øieblikket tror jeg ikke, at Forandringen vil være hensigtsmæssig, dels fordi det forekommer mig, at ved Behandlingen af de tidligere forelagte Lovfor-

slag fandt Tanken ikke Sympathi, hverken i dette Thing eller i det andet, dels ogsaa fordi jeg veed, at heller ikke i Hæren har denne Tanke Sympathi. Jeg tror, at de vedkommende Intendanturembedsmænd helst ville blive ved at gaa under de en Gang tilvante Navne, og at det vilde genere saadan en gammel Overintendant, naar han pludselig blev Kapitain, eller en Stabsintendant at skulle kaldes Oberstlieutenant. Jeg tror derfor, at det Kæreste er ved Sagens nuværende Gjennemførelse at lade dette Spørgsmaal henstaa til Fremtiden. I Øvrigt nærmer Forslaget sig til de tidligere forelagte Forslag, og jeg skal derfor henvise dels til de Bemærkninger, der Iedsage Lovforslaget, og dels til de tidligere Bemærkninger og Udtalelser, der vedrøre Lovforslaget. — Hvad Lønningbestemmelserne angaar, ere de i dette Lovforslag ordnede saaledes, at de kunne knyttes baade til de nuværende Lønningbestemmelser og til en eventuel ny Lønningsslov, saa at, hvis man fik en saadan ny Lønningsslov, behøvedes der ikke at foretages Forandringer i denne Lov, idet Lønningerne her ere sammenholdte med de for Hæren nu gjældende, i Forbindelse med, at der er indsat Bestemmelser angaaende Funktionstillæg. Den pekuniære Betydning af, at man vedtager det forelagte Lovforslag, vil blive en Forøgelse paa Krigsministeriets Budget af 26,000 Kr., og jeg tror, at det maa siges ikke at være nogen stor Sum, henset til den overordentlig store Trang, der er i Hæren til at faae en endelig Ordning af disse Forhold. Vi gaa jo, som tidligere anført, endnu paa den gamle Ordning; vi have virkelig ikke de Embeds- og Bestillingsmænd, som Hærens Størrelse medfører. Og endvidere har den Bestemmelse, som i Følge den bestaaende Lovgivning gjælder med Hensyn til Tilvebringelsen af nye Embedsmænd, viist sig ved den indvundne Erfaring, som jo efterhaanden er bleven temmelig lang, ikke at slaa til, idet Forpleiningskorpsen har haft vanskeligt ved at faae passende og brugelige Kræfter ind i Korpsen. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til det høie Thing.

Det tredje Forslag, jeg har den Ære at fremsætte, er „Forslag til Lov om Ordningen af Rjebenhavns Forstærkningskorps“. Der gjælder egentlig det Samme om dette Forslag som om det forrige, at det er en Ordning, som burde have været vedtaget i 1880, den Gang, da man i det Hele fik en ny Hærordning; men da Rjebenhavns Væbning, som Korpsen nu hedder, var baseret paa en særegen Lov, blev ogsaa dette Spørgsmaal studt tilside og opsat. I